

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ความลับ

แห่ง

4

สามก๊ก

三國機密

ภาค มังกรซ่อนซ่อน (ปลาย)

马伯庸 Ma Bo Yong เขียน

เม่นน้อย แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

ความลับ
แห่ง

สามก๊ก

三國機密

ภาค มังกรซ่อนซ่อน (ปลาย)

ความลับแห่งสามก๊ก ภาค มังกรคู่ซ่อน (ปลาย)

马伯庸 Ma Bo Yong เขียน เมินน้อย แปล

三国机密 San Guo Ji Mi

Copyright © MA BO YONG 2018 / China South Booky Culture Media Co.,LTD
B&R Book Program

Thai edition © Jamsai Publishing Co., Ltd. 2019

This edition is published by arrangement with Jamsai Publishing Co., Ltd.
through the agency of China National Publications Import and Export (Group)
Corporation
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2488-1

ภาพประกอบปก Nithid / Shutterstock.com
Tairy Greene / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@enter-books.com
เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

www

กร-ดาษณอมสายตา

ห้องโถงสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ประวัติศาสตร์ใดๆ ในสากลโลกนี้มีช่องว่างให้เราได้แต่งเติมเสมอ และคงต้องยอมรับว่าประวัติศาสตร์จีนช่วงสามก๊กนั้นเป็นที่สนใจของผู้คนและมีการตอบรับที่ดีเสมอมา ด้วยเรื่องราวที่ซับซ้อนเต็มไปด้วยตัวละครที่มีเอกลักษณ์ มีสิ่งให้ตีความถกเถียงกันอย่างมากมาย ทว่าอย่างไรเรื่องราวสามก๊กก็ยังเป็นเพียงสิ่งที่บันทึกต่อกันมา เรื่องราวจริงๆ ในสนามรบเป็นอย่างไรไม่มีใครทราบได้ ไม่แน่ว่าอาจมีครั้งหนึ่งที่จักรพรรดิหนุ่มน้อยสลัดตัวกับน้องชายฝาแฝดเพื่อหาทางฟื้นฟูราชวงศ์ฮั่น อาจมีจักรพรรดิที่ออกจากวังอย่างลับๆ เพื่อแสวงหาโอกาสและรวบรวมเพื่อนพ้องที่ไว้ใจได้อย่างที่เกิดขึ้นในเรื่องความลับแห่งสามก๊กนี้ แต่อย่างที่กล่าวไว้ ไม่มีใครที่ล่วงรู้อย่างแท้จริงว่าวันเวลาในขณะนั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง ดังนั้นขอให้ทุกท่านอ่านอย่างบันเทิง คิดเสียว่าเป็นแค่นิทานเรื่องหนึ่ง

แค่นิทานเรื่องหนึ่งเท่านั้น...

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

หม่าป๋อยง นักเขียนผู้ชนะเลิศ 'รางวัลวรรณกรรมแห่งชาติ' และ 'รางวัลความเรียงจู่ซือซิง' เจ้าของสมญานาม 'ยอดปีศาจแห่งวรรณกรรม' เพราะความสามารถในการเขียนได้หลากหลายแนว

นอกจากนี้ยังได้รับคำวิจารณ์จากผู้เชี่ยวชาญในแวดวงวรรณคดีว่าเป็นผู้สืบทอดงานเขียนนิยายอิงประวัติศาสตร์นับแต่เกิดเหตุการณ์ 'ขบวนการ 4 พฤษภาคม' ในปี ค.ศ. 1919 ด้วยสำนวนภาษาและเอกลักษณ์ในการเขียนที่เต็มไปด้วยความน่าตื่นตาตื่นใจ

ผลงานที่ผ่านมา : ฉางอันสิบสองชั่วยาม

Ma Bo Yong

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 8

หยุดพัก ณ เยี่ยเจิง

สถานที่ที่โอ่อ่าหรูหราที่สุดในเมืองเยี่ยเจิงย่อมไม่พ้นคฤหาสน์ของหยวนเซ้า นี่เป็นเรือนคั่นเจ็ด* โถงหลักกว้างใหญ่ มีตึกอาคารสูงสี่ชั้น วันนี้พอดตกกลางคืนลานหน้าโถงหลักก็จุดเทียนไขสีขาวเล่มใหญ่ ยี่สิบกว่าเล่ม ส่องแสงสว่างไสวดูจกกลางวัน สมาชิกจวนสกุลหยวน ยี่สิบกว่าคนมารวมตัวกันในห้องโถงหลัก นั่งคุกเข่าล้อมรอบหลิวซือ ผู้เป็นภรรยาของหยวนเซ้า กินขนมพลางทอดสายตามองไปยังลานเรือน

ในลานมีผ้าขาวผืนหนึ่งปูอยู่บนพื้น บนนั้นมีจานเคลือบสีแดงวางอยู่เจ็ดใบ เสียงหยกประดับพลันลอยมา ทุกคนรู้สึกถึงกลิ่นเครื่องหอมที่โชยเข้าจมูกหลายระลอกหอมหวานชวนหลงใหล ครั้นพั่งสายตาดั้งใจมอง จึงเห็นสตรีผู้หนึ่งก้าวเข้ามาในห้องโถงซ้ำๆ อย่างเท้าไปบนผ้าขาว

สตรีผู้นี้ศีรษะเกล้ามวยคู่ สวมชุดร้ายรำแขนยาวคอกกลม ท่อนล่างเป็นกระโปรงเดินลายพาดเข้าสี่เหลี่ยม สองเท้าสวมรองเท้าปักดินแดง

* เรือนคั่นเจ็ด เป็นรูปแบบของเรือนผสานสี่ด้าน (ชื่อเหยี่ยววน) ซึ่งมีหมู่เรือนล้อมรอบและคั่นแบ่งลานกลางบ้านออกเป็นเจ็ดลาน หรือมีประตูทางเข้าไปสู่เรือนชั้นในทั้งหมดเจ็ดชั้น เรือนของชาวบ้านที่พอมีสถานะมักปลูกเป็นเรือนคั่นสาม ขุนนางชั้นสูงโดยทั่วไปมักปลูกเพียงเรือนคั่นสี่หรือคั่นห้า ในที่นี้เป็นเรือนคั่นเจ็ดจึงนับว่าโอโถงเป็นพิเศษ

8 ความลับแห่งสามภิก ภาต บังกรชุปช้อน (ปลาย)

ใบหน้าแต่งแต้มแป้งเหลือง* บางๆ คิ้วเข้มเด่นชัด สองตาประหนึ่งดวงดาว
งดงามโดยแท้ สตรีผู้นี้ยืนอยู่บนผืนผ้า สองเท้าแยกออกจากกันเล็กน้อย
ทำขวาเหยียบบนจานแบนหนึ่งใบ ร่างกายเอนไปข้างหลังตั้งท่ารำยรำ

เสียงพิณจากเหล่านักดนตรีที่อยู่หลังม่านลูกบิดค่อยๆ ดังขึ้น
นางรำยรำตามท่วงทำนอง เคลื่อนไหวไปบนจานทั้งเจ็ด กระโดดสูง
เหยียบลงเบา รองเท้าสีแดงเหยียบตรงขอบจานอย่างแม่นยำ ทำให้
ขอบจานกระทบพื้นเป็นระยะส่งเสียงใสกังวานออกมา

นี่คือระบำเจ็ดจานที่เป็นที่นิยมในสมัยจักรพรรดิเซวียนตี้ ได้รับความ
ชื่นชอบในหมู่ชาวบ้านอย่างยิ่ง นางรำในแต่ละห้องถื่นล้วนรำยรำ
ได้ เพียงแต่คนที่รำได้ดีมีไม่มาก ระบำชนิดนี้เน้นการใช้เท้าเหยียบจาน
ให้กระทบพื้นจนเกิดเสียงใสกังวาน สอดคล้องกับจังหวะกลอง สตรีผู้นี้
กล่าวได้ว่ารำยรำได้อย่างยอดเยี่ยม นอกจากย่ำเท้าแล้วยังไม่ลืม
สะบัดแขนเสื้อยาวให้พลิ้วไหวดูจกัอนเมฆ ล่องลอยไม่หยุดราวกับ
เทพธิดาลงมาจากสรวงสวรรค์ งดงามอรชรเกินใคร ครอบครัวยของ
หยวนเช่าเป่ล่งเสียงอุทานไม่หยุด แม้แต่ทหารองครักษ์ยังแอบยืนอยู่
ใต้ชายคาและมุ่มเรือ่นจำนวนไม่น้อย อยากมองให้มากอีกหน่อย

บทเพลงหนึ่งจบลง เสียงชื่นชมดังขึ้นต่อเนื่อง หลิวชื้อชื่นชอบ
เป็นพิเศษ พรบมือชมว่า "นางรำผู้นี้รำยรำได้ดีจริงๆ สมัยก่อนตอนอยู่
ฉางอันข้าเคยชมระบำเจ็ดจานในวังหลวงครั้งหนึ่ง มีเพียงครั้งนั้นเท่านั้น
ที่พอเทียบกับครั้งนี้ได้ นี่เป็นนางรำจากที่ใด"

ผู้ดูแลด้านข้างตอบว่า "นางเป็นภรรยาเ็น้อยของปราชญ์บัณฑิตผู้หนึ่ง
ในเมืองเยี่ยเจิงเราขอรับ เคยเป็นนางคณิกามาาก่อน มีชื่อเสียงในหงหง
ทีเดียว"

* แป้งเหลือง เป็นเครื่องประพินโฉมที่นิยมในหมู่สตรีชนเผ่าเร่ร่อนทางเหนือ นำผงแป้งมาผสมน้ำใช้ทาหน้า
ช่วยป้องกันอากาศหนาวเย็นและฝุ่นทรายได้

"คิดไม่ถึงว่าบัณฑิตผู้นี้จะมีนิสัยไม่แตกต่างจากเจ้าอาหม่านนัก"
หลิวซือเอ่ยอย่างอารมณ์ดี

เป็นชื่อภรรยาของเจ้าเซาก็เป็นนางรำในหลวงหย่าเหมือนกัน
ตอนเขาแต่งนางเป็นภรรยายังก่อให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ระลอกหนึ่ง
ตอนนั้นหยวนเซากับเจ้าเซายังเป็นพี่น้องที่รักกัน ดังนั้นหลิวซือจึงรู้เรื่องนี้
ดีทีเดียว

"นั่นเป็นบัณฑิตของห้องคนหนึ่ง การเลือกคู่ครองย่อมไม่เหมือนผู้อื่น"
ผู้ดูแลตอบ

หลิวซือส่งเสียง "อ้อ" และสั่งให้ตกรางวัลี้นาง ขอให้นางรำยรำ
อีกครั้ง ผู้ดูแลรับคำสั่งจากไป

หลิวซือกวาดตามองไปรอบๆ สมาชิกสกุลหยวนแต่ละคนพูดคุย
หัวเราะกัน ทำให้นางสบายใจมาก หลิวซือไม่รู้เรื่องการทำงานของสามี
สำหรับนางแล้วครอบครัวปรองดองเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่สุด

แต่พอสายตางเลือนไปที่มุมห้องโถงในตอนท้าย ก็อดไม่ได้
ที่จะถอนหายใจด้วยใบหน้าขมขื่น ลูกสะใภ้คนรองของนางเงินซื่อ
นั่งคุกเข่าอยู่ตรงนั้น สองมือเท้าคาง สีหน้าเบื่อหน่าย ข้างกายนางหลิววี
ผู้มีคิ้วรูปดาบดวงตาประหนึ่งดวงดาวกำลังหลับตา สีหน้าแข็งกร้าว
สองมือถูกคล้องด้วยโซ่ตรวน ด้านหลังพวกนางสองคนมีสาวใช้ยืนอยู่สี่คน
คอยจ้องตาไม่กะพริบ

ดูเหมือนเด็กน้อยสกุลเงินผู้นี้จะไม่เคยอ่าน 'ข้อห้ามสตรี' และ
ยิ่งไม่รู้จักสิ่งๆ ที่เรียกว่าคุณธรรมสตรี ในหัวเต็มไปด้วยความคิดพิลึก
พิสดาร ตั้งแต่นางแต่งเข้าสกุลหยวนมาก็ทำอะไรตามใจตัวเอง พฤติกรรม
แปลกประหลาดไร้เหตุผล เข้ากับคนอื่นๆ ในจวนไม่ได้

ทว่าบุตรชายคนรองหยวนซีกกลับรักใคร่เอาใจนางสารพัด ปล่อยให้

10 ความลับแห่งสามก๊ก ภาค บังกรชุบชอน (ปลาย)

นางทำตามใจ หลิวซือเป็นคนเมตตาอาารี ชี้ชลาดอ่อนแอ กลัวก็แต่ หากหลงโทษเงินซื้อหนักเกินไปจะทำให้ครอบครัวไม่สงบสุข ดังนั้นนางจึง อบรมสั่งสอนเป็นบางครั้งเท่านั้น ไม่กล้าบังคับควบคุมอย่างเข้มงวด

ประมาณหนึ่งเดือนก่อนหน้า จิวโซ่วเดินทางมาเยี่ยมคารวะหลิวซือ และบอกว่าจะส่งหญิงแซ่หลิวคนหนึ่งมาพักที่จวนชั่วคราว หลิวซือส่งนาง ไปอยู่เป็นเพื่อนเงินซื้อ สุดท้ายคิดไม่ถึงว่าทั้งสองจะเข้ากันได้ดีถึงขั้น วางแผนหลบหนีออกไปด้วยกัน

สกุลหยวนมีฐานะอะไร เป็นถึงสกุลใหญ่ที่สืบเชื้อสายขุนนางมา สี่สมัย บัดนี้กลับเกิดเรื่องน่าหัวเราะเช่นนี้จะให้สกุลใหญ่ในเหอเป่ย์ มองอย่างไร หลิวซือถามนางว่าเหตุใดจึงหลบหนี นางไม่ยอมพูด อีกทั้ง ยังมีอาตืนางได้ หลิวซือจนปัญญาได้แต่ไปขอร้องเส้นเพยให้ส่งกองทหาร ฝีมือดีกองหนึ่งมาเฝ้าระวังบริเวณรอบนอกจวน ภายในจวนยังจัดสาวใช้ หลายคนให้คอยตามนางตลอด ห้ามห่างไปแม้แต่ครึ่งก้าว

แม้จะจับตาดูขนาดนี้แล้ว สองวันก่อนนางยังหนีออกไปครั้งหนึ่ง *รอซีเออร์ก็กลับมาก่อนแล้วกัน ภรรยาของเขาคนนี้เข้าจัดการไม่ไหว* หลิวซือสายหน้า เบนความสนใจกลับไปทีลานอีกครั้ง

ยามนี้นางรำเริ่มการรำอีกครั้งแล้ว เมื่อนางถือกิ่งท้อที่มีใบติดอยู่ สองกิ่ง บางครั้งชูขึ้นเหนือศีรษะ บางครั้งบังไว้ตรงหน้า นางโน้มตัวไปที่ ห้องโถงกะทันหัน สองแขนขยับ โยนกิ่งท้อสองกิ่งไปยังที่นั่งของสมาชิก ครอบครัวสกุลหยวน

กิ่งท้อนี้มีชื่อว่า 'ท้อมงคล' ว่ากันว่าสตรีใดได้รับกิ่งท้อนี้ทายาท ที่ให้กำเนิดออกมาอนาคตจะสูงส่งเกินบรรยาย เวลาสกุลใหญ่ชม การรำจะจัดให้มีสิ่งนี้ด้วยเพื่อความเป็นสิริมงคล ดังนั้นเมื่อเห็น ท้อมงคลถูกโยนออกมา สตรีในห้องโถงที่แต่งงานแล้วแต่ยังไม่มีบุตร

จึงพากันลุกขึ้นหมายจะจับ หวีดร้องเสียงดัง แต่กึ่งท่อนักกลับเหมือนมีมือที่มองไม่เห็นประคองไว้ ลอยไปกลางอากาศช้าๆ ระยะเวลาหนึ่งก่อนจะตกลงที่มีมือเงินซื้อ

เพียงครู่เดียววายตาของทุกคนพุ่งไปรวมกันที่เงินซื้อที่ยังคงเหม่อลอย ตอนแรกเงินซื้อยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น นางก้มลงและเห็น 'ท่อมงคล' หล่นอยู่ตรงหน้า พลันส่งเสียงอุทานและเก็บขึ้นมา สองตาเปล่งประกาย หลิวซื้อมองดูอยู่ไกลๆ และพยักหน้าเล็กน้อย ใจคิดว่า ต่อให้นางดื้อรั้นเพียงใดก็ยังคงรู้ว่าหน้าที่ที่สำคัญที่สุดของสตรีคืออะไร

"ข้ากับพี่สาวท่านนี้ช่างมีวาสนาต่อกันโดยแท้ มิสู้อยู่สนทนากันเป็นอย่างไร" เงินซื้อเอ่ยปากพูดด้วยสีหน้าคาดหวัง

คำขอรื้ออกจะวู่วามไปหน่อย หลิวซื้ออดมุ่นคิ้วไม่ได้ นางรำก้าวออกจากผืนผ้าสีขาวยาวๆ คารวะหลิวซื้อและเงินซื้อ "พู่เหรินเมตตาเดิมที่ข้าเหนื่อยควรตอบรับคำเชิญ เพียงแต่สามีเพิ่งเดินทางมาเยี่ยเชิงไปไหนมาไหนไม่สะดวก หากไม่กลับไปเขาย่อมเป็นห่วง"

เงินซื้อก้มหน้าลง สีหน้าฉายความผิดหวัง หลิวซื้อที่อยู่ด้านข้างเห็นนางรำแล้วก็ยืนตะลึงอยู่ที่เดิม หลิวซื้อแม้จะเป็นคนใจดีแต่หาใช่คนโง่ ย่อมฟังความนัยที่แฝงอยู่ในคำพูดออก ตามธรรมชาติแม้จะเป็นนางคนิกา แต่งงานแล้วก็ไม่ควรออกมาประจบอาชีวะเดิม บัณฑิตจงหองจากหงหงผู้ให้นั้นยอมให้นางมารำยรำที่จวนสกุลหยวน แสดงว่ามีใจอยากคบหากับครอบครัวของหยวนวงก ที่นางรำผู้นี้ปฏิเสธอย่างอ้อมค้อมก็แค่อยากตักตวงผลประโยชน์ให้สามีของนางบ้างเท่านั้น

ทว่านางรำผู้นี้รำยรำได้ไม่เลวจริงๆ คำพูดคำจาต่อหน้าเรียบร้อย หากนางอาศัยเรื่องท่อมงคลโน้มน้าวให้เงินซื้อสำรวจได้มิใช่เรื่องที่ดีหรือหอกหรือ หลิวซื้อจึงยิ้มพูด "ทางสามีเจ้าไม่ต้องกังวล เดียวข้าจะส่งคน

ไปแจ้งเขาเอง คฤหาสน์ของข้าไม่มีบุรุษ มีผู้เฝ้าค้ำคั่นที่นี้สักคั่น...
ใช่แล้ว เจ้าชื่ออะไรนะ"

นางรำยอกายลงอีกครั้ง "ข้าน้อยเตียวฉาน (เตียวเสี้ยน) เจ้าคะ"

เช้าวันต่อมารถม้ากะทัดรัดคันหนึ่งพาเร็นหงซางมาส่งที่โรงเตี๊ยม
นางดูกระปรีกระเป่ามาก เพียงแต่ตาแดงเล็กน้อย

"สถานการณ์เป็นอย่างไรบ้าง" เจาพีเข้ามาถาม

เร็นหงซางใช้ผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำจากบ่อน้ำเช็ดเครื่องประทีนโคม
บนโถงหน้าออก ตอบว่า "ทุกอย่างราบรื่น ภรรยาของหยวนเซาหลิวชื่อ
คุงง่ายที่เตียว ร่ายรำไม่กี่เพลง เอ่ยวาจามงคลไม่กี่คำ เป็นต้นว่า
ศรีภรรยาทำให้ครอบครัวปรองดองก็ทำให้นางยิ้มแย้มแล้ว...ไม่เหมือน
ผู้หญิงทั้งหลายของเจางงเลยจริงๆ"

เจาพีเหยียดปากอย่างกระอักกระอ่วน ไม่รู้คำพูดนี้นับเป็น
การชมมารดาตนได้หรือไม่

"แม่นางเร็น ตกหลงเจ้ายังมีอีกที่ฐานะกันแน่" หลิวผิงเลื่อมใส
จากใจจริง เร็นหงซางเหมือนคนพันหน้า ตอนที่คิดว่าเข้าใจโฉมหน้า
ที่แท้จริงของนางแล้ว นางก็จะหมุนตัวแปลงร่างเผยโฉมหน้าอีกอย่าง
ออกมา เมียบ่าที่เขี้ยววนเปี่ยมเสน่ห์ แม่เลี้ยงผู้เมตตาอาวี พี่สาว
จอมบงการ บัดนี้มีนางรำมากฝีมือที่ทำให้ผู้ชมตกตะลึงเพิ่มมาอีกอย่าง
ฐานะของนางช่างมีมากมายเหลือเกิน

"มนุษย์เราอยู่ในช่วงกลียุคจำต้องเรียนรู้ทักษะติดตัวไว้" เร็นหงซาง
ตอบเสียงเรียบ "ตอนนี้นับว่าข้าได้รับความไว้วางใจเบื้องต้นจาก
หลิวฟูเหรินแล้ว สองวันนี้ข้าจะไปมาหาสู่ให้มากหน่อย ไม่นานยอม
เข้าออกจนได้อย่างอิสระ"

"ข้าบอกแล้วอย่างไรว่ากลยุทธ์ของจิ้งต่าไม่มีปัญหา" หลิวผิงพูดอย่างกระหึ่มใจเล็กน้อย จวนสกุลหยวนเป็นก้าวแรกและก้าวที่สำคัญที่สุดของแผน 'ขว้างหินก้อนเดียวได้นกสี่ตัว' ชื่อหมาอื่บอกล่าวจวนสกุลหยวนเป็นศูนย์กลางของเมืองเยี่ยเจิง ทั้งยังเป็นสถานที่ที่เปราะบางที่สุด หากลงมือกับจวนสกุลหยวนได้ย่อมบังคับควบคุมเยี่ยเจิงได้ทั้งเมือง

"อย่างน้อยตอนนี้ยังไม่มีปัญหา" เรินหงซางยังคงรู้สึกไม่ดีกับคนเจ้าเล่ห์ผู้นั้นสักเท่าไร แต่จำเป็นต้องยอมรับว่าเขาทำอะไรมีหลักการจริงๆ ที่นางได้รับการแนะนำเข้าไปในจวนสกุลหยวนเป็นเพราะชื่อหมาอื่บอ ลอบจัดการอย่างลับๆ แต่กลับไม่มีใครเชื่อมโยงนางเข้ากับชื่อหมาอื่

"ใช่แล้ว เจ้าเจอหลี่วีจีหรือไม่" หลิวผิงถาม

เรินหงซางพูดอย่างสะเทือนใจ "หลี่วีจีเหมือนบิดานางทุกอย่าง คือрінหัวแข็งเหมือนหินก้อนหนึ่ง สองมือสองเท้าของนางสวมโซ่ตรวน อยู่ เห็นได้ว่าพยายามหลบหนีหลายครั้งแต่ล้มเหลว หากเป็นคนทั่วไป คงยอมรับชะตาแล้ว แต่นางไม่เคยละความพยายาม ครั้นเจอข้าแล้ว คำแรกที่ถามคือจะหนีอย่างไร"

"อย่างนี้แสดงว่า... เหตุการณ์รุดม้าม่าล้มคว่ำเมื่อครั้งก่อนไม่ใช่แม่ นางน้อยสกุลเงินจะหนีตามบุรุษ แต่เป็นหลี่วีจีจะหลบหนีอย่างนั้นหรือ" หลิวผิงถาม

"ถูกต้อง แม่ นางน้อยสกุลเงินที่ชื่อเงินมีผู้นั้นติดต่อกับหลี่วีจีที่เดียว ปกป้องนางมาตลอด เมื่อคืนพอเข้าโยนท่อมงคลงลักอักษรไว้ นางก็เข้าใจเจตนาข้าทันที รีบเอ่ยปากรั้งตัวข้าไว้ในจวน ข้าถึงมีโอกาสดูได้ใกล้ชิดกับหลี่วีจี... หาไม่แล้วอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาสิบกว่าวันในการบ่มเพาะความรู้สึก ถึงจะมีโอกาสต่างคืนที่นั่น"

เฉาฟี่ได้ยินเรื่องราวของแม่ นางน้อยสกุลเงินแล้วก็เหม่อลอย

ไปชั่วคราวอย่างหาได้ยาก หัวสมองย่อนึ้กถึงใบหน้าของแม่นางผู้นั้น
อย่างคาดไม่ถึง เขารีบสะบัดหัวบิดเงาร่างนางออกจากข้างกายผู้โช้ว

"การหนีออกไปเมื่อหลายวันก่อนเป็นความคิดของเงินมีที่ต้องการ
ช่วยเหลือวีจีหนีออกจากเยี่ยเฉิง หากไม่เพราะเจอคุณชายรองเข้า
พวกนางเกือบจะทำสำเร็จแล้ว เมื่อคืนแม่นางเงินปันเจ้าไม่น้อยเลยละ"
เร็นหงซางเหลือบมองเฉาพีคล้ายเจตนาและไม่เจตนา ทำเอาเขา
หน้าแดงกำ

"อย่างนี้แสดงว่านางก็เป็นคนกันเองนะสิ" หลิวผิงพูด

"ก็แม่นั่น" เร็นหงซางทำหน้าที่ปวดหัว "แม่นางผู้นี้มีความคิด
เป็นของตัวเอง ยากที่จะได้รับอิทธิพลจากคำพูดของคนอื่น นางต้องการ
ช่วยเหลือวีจีให้พ้นทุกข์ แต่นางจะทำตามวิธีการของนางเอง ต่อต้าน
คนอื่น ๆ มาก เมื่อคืนข้าลองโน้มน้าวนางแล้วแต่ล้วนล้มเหลว แม่นางผู้นี้
คาดเดาไม่ได้ หากควบคุมนางไม่ได้นางมีแต่จะสร้างปัญหาให้แผนการ
ทั้งหมดของพวกเรา"

หลิวผิงสงสัย "ทำไมเงินมีต้องช่วยเหลือวีจีด้วย นางเป็น
สะใภ้รองสกุลหยวนไม่ใช่หรือ ไฉนจึงช่วยเหลือคนนอกเล่า"

เร็นหงซางผลิยมประหลาดเจือแววจนเล็กน้อย "เงินมีผู้นี้
แปลกพิลึกโดยแท้ เจ้าว่านางโง่ อันที่จริงนางเฉลียวฉลาดมาก แต่ถ้า
จะว่านางฉลาด บางครั้งก็บ้าๆ บอๆ มีความคิดเหลวไหลนับไม่ถ้วน"

"หมายความว่าอย่างไร" เฉาพีแทรกขึ้นมากะทันหัน ใบหน้า
เต็มไปด้วยความอยากรู้

เร็นหงซางตอบ "ข้าถามนางเหมือนกันว่าเหตุใดจึงช่วยเหลือวีจี
คำตอบของเงินมีคือสิ่งที่นางเกลียดที่สุดคือพันธนาการ นางถูกขังอยู่ใน
เยี่ยเฉิงมานานเกินไปจนหายใจลำบาก ประารถนาจะได้วิ่งทะยาน

อย่างอิสระ การช่วยเหลือวีจีก็เท่ากับช่วยตัวเอง ข้าถามนางว่า ไม่ชอบการแต่งงานครั้งนี้หรือ พวกเจ้าทายสิว่านางตอบอย่างไร นางตอบว่าการตัดสินใจของบิดามารดาล้วนเป็นความหลงผิด วาจาของแม่สื่อมีแต่คำพูดเหลวไหล การเลือกคู่ครองต้องแล้วแต่ความพอใจของตัวเอง จึงจะดีที่สุด"

"เรื่องนี้ออกจะผิดจารีตประเพณีไปหน่อยจริงๆ มีนาหลิวฟูเหรินกับเจ้าล้วนต้องปวดหัว" หลิวผิงพูด

"นี่ยังไม่เท่าไร นางยังบอกว่าแม่บัดนี้จะแต่งให้หยวนซีแล้ว ก็ใ้ช้ว่าจะติดตามเขาไปชั่วชีวิต ไม่นานโลกนี้อาจยังมีชื่อหมาเซียงหูที่รอกพบกับจ้าวเหวินจวินอย่างนางอยู่ก็เป็นได้"

หลิวผิงกับเฉาพีฟังแล้วถึงกับพูดไม่ออก

ชื่อหมาเซียงหูเป็นกวีชื่อดังในสมัยจักรพรรดิฉินตี้และจักรพรรดิอู่ตี้ เคยใช้บทเพลง 'หงส์อ่อนรัก' สร้างความประทับใจให้กับบุตรสาวของจ้าวหวังซุน จ้าวเหวินจวินที่เพิ่งเป็นม่ายในงานเลี้ยงของจ้าวหวังซุน ในอำเภอหลินฉง จ้าวเหวินจวินไม่สนใจเสียงคัดค้านของครอบครัวหนีไปเจิงตูกับชื่อหมาเซียงหู กลายเป็นตำนานความรักอันงดงาม บัดนี้เงินมีเอาจ้าวเหวินจวินมาแทนตัวเอง นั่นย่อมเท่ากับอยากให้สามีของตนตายเร็วๆ...แม้พวกเขาจะไม่มีความรู้สึกดีต่อหยวนซี แต่ภรรยาเขาคิดเรื่องเช่นนี้ทุกวี่วันช่างน่าเวทนาโดยแท้

"อันที่จริงคำพูดนี้ใ้ช้ว่าไม่มีเหตุผลเสียทีเดียว บุรุษขอเพียงมีความสามารถผู้คนย่อมสนับสนุน แล้วโฉนสตรีจะขอเพียงมีความสามารถถึงจะออกเรือนไม่ได้เล่า" เฉาพีพูด แต่ครั้นพูดคำนี้จบก็พบว่าเร็นหงซางกับหลิวผิงต่างมองเขาด้วยสายตาคุ่นคิด ในใจพลันบังเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดี

16 ความลับแห่งสามก๊ก ภาค มังกรคู่ชอน (ปลาย)

หลิวผิงพูด "ข้าพหลันเกิดความคิดอย่างหนึ่ง"

เจินหงซางพูด "ข้าก็เกิดความคิดอย่างหนึ่ง"

หลิวผิงหันหน้ามา ยิ้มร่ามองเขาพิ "คุณชายรอง ได้ยินว่าความรู้เจ้าไม่เลว ทั้งยังเคยสนทนากับเถียนเฟิงทั้งคืน"

เขาพิประหม่าขึ้นมากันทันใด เหงื่อซึมฝ่ามือ "แล้วอย่างไรล่ะ"

"หากจะกล่าวถึงความรู้ความสามารถ เจ้านับว่าโดดเด่นกว่าเด็กหนุ่มวัยเดียวกัน จะกล่าวว่าเจ้าเป็นชื่อหมาเซียงหฺลุกลับชาติมาเกิดก็ไม่เกินไปนักกระมัง"

หลิวผิงพูด "จวนสกุลหยวนเป็นส่วนสำคัญในแผนการของพวกเรา บัดนี้แม่นางเจินได้รับความเชื่อถือจากหลิวซื่อแล้ว หากควบคุมเงินมีได้อีกคนโอกาสสำเร็จย่อมเพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน"

"มีแม่นางเจินก็เพียงพอแล้วมิใช่หรือ" เขาพิลนลานร้อนใจ โบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน

เจินหงซางส่ายหน้าอย่างถูกจังหวะ "เงินมีได้รับฉายาว่าปราชญ์หญิงมาตั้งแต่เด็ก เพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและความสามารถ แม่นางน้อยผู้นี้มิอาจทำให้คล้อยตามด้วยอารมณ์ ได้แต่โน้มน้าวด้วยเหตุผล...อย่างหลังเป็นสิ่งที่ข้าไม่ถนัด"

หลิวผิงพูดเสริม "เงินมีเป็นส่วนสำคัญของแผนการ อีกอย่างเจ้าก็ไม่เสียหายอะไรนี่นา"

เขาพิแทบจะถูกสองคนนี้บีบคั้นจนจนมุม ทันใดนั่นเสียงเคาะประตูพลันดังขึ้น เขาเหมือนได้รับอภัยโทษรีบวิ่งไปเปิดประตูเร็วรี่ ครั้นประตูเปิดออกก็เห็นว่าที่แท้ผู้มาคือซินผียืนอยู่นอกประตู ซินผีไม่ได้ใส่เสื้อหน้าแปลกประหลาดของซูดง* ผู้นี้มัก ถามตรงๆ ว่า "เจ้านายของเจ้าล่ะ"

* ซูดง หมายถึงเด็กรับใช้ที่เป็นเพื่อนหรือช่วยงานด้านเอกสารหนังสือให้ตระกูลเศรษฐีในสมัยโบราณ และอาจช่วยงานจับาตะด้วย

"อยู่ในห้อง" เจาพีพาซินผีเข้าไป จากนั้นอ้างว่าจะไปตักน้ำและ
วิ่งออกไป เร็นหงซางหลบเข้าไปในห้องด้านใน

ซินผีมองแผ่นหลังของเร็นหงซางจากไป ก่อนตะคอกใส่หลิวผิงทันที
"ผีมือของเจ้าช่างร้ายกาจนัก!"

หลิวผิงทำหน้างุนงง ซินผีแค่นเสียงเย็นชาแล้วโยนป้ายเอวขึ้นหนึ่ง
ให้ หลิวผิงรับไว้ พบว่าเป็นป้ายลายหมี่ที่ทำจากทองแดง บนนั้นสลัก
คำว่า 'ดำเนินเสรี' เอาไว้

"มีป้ายนี้แล้วเจ้าย่อมเข้าออกได้อิสระทั้งในและนอกเมืองเยี่ยเฉิง
ไม่ต้องถูกค้นตัว...เจ้าร้ายกาจทีเดียว ข้าแค่ดข่มเจ้าไว้ไม่กี่วัน เจ้าก็
ไปเปิดทางให้ตัวเองที่จวนสกุลหยวนเสียแล้ว"

น้ำเสียงของซินผีเต็มไปด้วยแววดำหนิ ตอนแรกที่เขาปล่อย
บัณฑิตจองหงอนผู้นี้เข้ามาในเมือง เดิมทีคิดจะลดความหยิ่งจองหงอนอีกฝ่าย
สักหน่อย จากนั้นเก็บไว้ใช้เอง แต่คิดไม่ถึงว่าใช้เวลาเพียงไม่กี่วันก็ไป
สถานสัมพันธ์ผ่านช่องทางอื่นเสียแล้ว

หลิวผิงปิดผมที่ยุ่งเหยิงไปข้างหลัง อธิบายอย่างจ่นใจ "หลิวพูเหริน
ชอบบทเพลงและการรำยรำ เอ่ยปากขอร้อง ผู้น้อยจะปฏิเสธได้อย่างไรเล่า"

ซินผียิ้มเย็น "ผู้คนล้วนว่าเจ้าจองหงอน ข้าว่าเจ้าปราดเปรื่องกว่า
ใครทั้งนั้น ใช้เมียบ่าวเบิกทาง ซ่างมีเกียรติเสียเหลือเกิน" เขาชะงักครู่หนึ่ง
ดึงหลิวผิงเข้ามาใกล้อีกนิด "อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ภูมิหลังของเจ้า สวินเฉินเป็น
สหายเก่าของข้า เขาไม่เคยรับลูกศิษย์อย่างเจ้ามาก่อน"

จุดอ่อนนั้นเดิมทีซินผีตั้งใจว่าจะเก็บไว้ใช้ตอนสุดท้าย แต่บัณฑิต
จองหงอนผู้นี้กำลังจะหลุดจากการควบคุมไปแล้ว จึงต้องเอ่ยวาจาข่มขู่
ออกมา

เป็นไปตามคาด 'หลิวเหอ' ฟังคำพูดนี้แล้วพลันรีบคุกเข่า

ประธานมืออย่างลนลานทันที บอกว่าเขาถูกชื่อหมาอึ้งแก้อย่างหนักด้วยความโมโหชั่วขณะจึงคิดถึงการไ้เมียบัวเว็กทาง หาได้จะตั้งตัวเป็นปรปักษ์กับซินผี

ท่าทีของซินผีดีขึ้นเล็กน้อย ตบไหล่เขา "วันนั้นที่ข้าเข้าข้างชื่อหมาอึ้งอันที่จริงเป็นเพราะเขาเป็นคนโปรดของเส้นเพย เส้นเพยผู้นี้จิตใจคับแคบหากข้าช่วยเจ้า เจ้าต้องถูกเขาแก้แค้นแน่ คนหนุ่มคัดลอกตำรามากน้อยถือเสียว่าเป็นการเพิ่มพูนความรู้ ข้าทำเช่นนี้ก็เพื่อปกป้องเจ้า"

นัยแฝงในคำพูดของซินผีค่อนข้างชัดเจน เขากำลังดึงบัณฑิตที่ไม่ใช่ฝ่ายจี้โจวมาเป็นพวกอยู่ตลอด บัดนี้หลิวผิงมีชื่อเสียงโด่งดังในหมู่บัณฑิต เป็นบุคคลที่ต้องดึงมาไว้ในมือ

หลิวผิงลอบหัวเราะในใจ ทั้งหมดนี้เป็นไปตามที่ชื่อหมาอึ้งคาดการณ์ทุกประการ พอเขาส่งตัวเร็นหงซางไปที่จวนสกุลหยวนซินผีก็นั่งไม่ติดที่ทันที

'หลิวเหอ' ผงกศีรษะเห็นด้วยตึ๊ดๆ กัน ซินผีพูดต่อ "ตอนนี้เจ้ามีป้ายพกผ่านทางแล้ว เคลื่อนไหวสะดวกขึ้นมาก ยังต้องการอะไรก็บอกข้ามาแล้วกัน"

หลิวผิงรู้สึกว่โอกาสเหมาะมาถึงแล้วจึงโค้งคำนับจนสุดอีกครั้ง "อันที่จริงข้ามีคำขอร้องที่ไม่เหมาะสมอยู่ข้อหนึ่ง อยากขอให้ซินเทียนเซิงช่วยเหลือ" จากนั้นเขาขยับไปข้างหูซินผี พูดเสียงเบาหลายประโยค ซินผีเลิกคิ้ว จวบจนฟังคำพูดหลิวผิงจบแล้วคิ้วที่เลิกขึ้นยังไม่ลดลงมา สุดท้ายก็ตอบเสียงขริมว่าข้าขอใคร่ครวญดูก่อน จากนั้นหันหลังจากไป

หลังส่งซินผีจากไปแล้วหลิวผิงก็จัดเครื่องแต่งกายเดินออกไปเช่นกัน พวกหลิวอู๋กับหลิวอู๋มาหาเขา ดึงออกไปตีมสุรา หลิวผิงชอบอยู่กับพวกเขาที่เดียว ไม่ต้องมีภรรยาเบียดเบียนมากมาย ความรู้สึกเหมือนตอน

กินดื่มเที่ยวเล่นกับพวกพี่น้องสกุลชื่อหมาสมัยอยู่อำเภอเวินเซียน พวกเขาหาร้านสุราแห่งหนึ่ง หลูอวี่จ่ายเงินเหมาร้าน ซ้ำรับใช้ของพวกเขา ยืนอยู่หน้าประตูกลุ่มใหญ่

เมืองเยี่ยเฉิงไม่ได้อยู่แนวหน้า เสบียงอาหารเพียงพอจึงไม่ห้าม การดื่มสุรา ดังนั้นคนเหล่านี้จึงชนจอกกันดื่มอย่างเบิกบานสำราญใจ พอเมาได้ที่พวกเขาก็เริ่มตบโตะร้องดาบัณทิตฝ่ายจีโจวที่นำโดยเสิ่นหรง เรื่องนี้แทบจะกลายเป็นหัวข้อที่พวกเขาต้องคุยทุกครั้งที่มารวมตัวกัน หลิวอวี่พูดเรื่องจีปาละมากมายตั้งแต่ท่าที่ของทหารเฝ้าเมืองไปจนถึง คำสั่งจากจวนบัญชาการของท่านมหาขุนพล เสิ่นเพี้ยสร้างความปลอดภัย ให้พวกเขาแทบทุกทาง หลูอวี่เตือนเขาหลายครั้งให้เบาเสียงลงหน่อย หลิวผิงเองก็เอ่ยปากตักเตือน

หลิวอวี่ไวยวายเป็นด้วยความเมา "พี่หลิว คนอย่างท่านไหนจึงหวาดเกรง ไม่กล้าพูด คงมีโชฎุกชื่อหมาชื่อข่มจนหวาดกลัวไปแล้วกระมัง"

หลิวผิงเอ่ยอย่างดูแคลน "คนที่ดีแต่ประจบผู้มีอำนาจไหนเลย จะคู่ควรให้ช้ำหวาดกลัว ก็แค่พวกถือคติ 'วิญญูชนไม่อยู่ได้กำแพงอันตราย' เท่านั้น"

"ฮ่าๆ พี่หลิว ท่านบอกว่าเยี่ยเฉิงแห่งนี้เป็นกำแพงอันตรายหรือ" หลิวอวี่หัวเราะเสียงดัง

หลิวผิงตอบ "แล้วเจ้าว่าผู้ช่วยเสิ่นกักขังพวกเราไว้ในเยี่ยเฉิง ปล่อยให้ออกไปมีเจตนาอะไรกันแน่ ปากก็อ้างว่าเพื่องานชุมนุมบัณทิต ข้าว่าพวกเราไม่ได้เดินทางมาศึกษาเล่าเรียน แต่มาเป็นตัวประกัน ต่างหาก ตอนนี้ทัพหยวนกับเขากำลังรบกันอย่างดุเดือด หากกวนตู้ เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือท่าที่สกุลของพวกเราเกิดการเปลี่ยนแปลง กำแพงอันตรายนี้จะถล่มลงมาทับพวกเราจนแหลกสลาย บอกตามตรง

หากรู้แต่แรกว่าเยี่ยงฉินตรงขนาดนี้ข้าไม่มีทางมาที่นี่หรอก"

ในร้านสุราเจียบลงทันใด หลิวอึ้งยังคงซักต่อไม่ลดละ "พี่หลิว
อย่างไรท่านก็เข้ามาอยู่ในนี้แล้ว ท่านว่าควรทำอย่างไรเล่า"

หลิวผิงตอบ "มนุษย์จำต้องช่วยเหลือตัวเองก่อน สวรรค์จึงจะ
ช่วยเหลือเรา"

ทุกคน ณ ที่นั่นล้วนเป็นบัณฑิต ต่างรู้ว่าคำกล่าวนี้มาจาก
'คัมภีร์อึ้งจิง' หลิวผิงน้ำเสียงเปลี่ยนไป ชูจอกยิ้มพูด "ข้าเพียงแต่พูดส่งเดช
เท่านั้น คำพูดเหลวไหลไร้สาระ พวกเรามาดื่มสุราต่อกันเถอะ"

บัณฑิตที่ไม่ได้มาจากจี้โจวเหล่านี้แลกเปลี่ยนสายตากัน ก่อนหน้า
พวกเขาก็มีलगสังหรณ์ เพียงแต่ไม่มีใครกล้าพูดออกมาอย่างโจ่งแจ้ง
เหมือนหลิวผิงเท่านั้น เสียงโหวกเหวกในร้านสุราเบาลงไม่น้อย หลิวอึ้ง
รีบเอ่ยว่า "พี่หลิว ท่านเมาแล้ว"

หลิวผิงถือโอกาสลุกขึ้น "ข้าดื่มมากเกินไปหน่อยจริงๆ พวกเจ้า
ดื่มกันต่อเถอะ ข้าจะออกไปเดินเล่นสักหน่อย"

ออกจากร้านสุราแล้วสายตาของหลิวผิงที่เดิมที่เลือนลอยพลัน
เปลี่ยนเป็นกระจ่างใส สุราแค่นี้สำหรับเขาแล้วไม่เป็นปัญหา เขา
เดินไปเรื่อยๆ ทหารตามทางเห็นป้ายพกผ่านทางของเขาต่างไม่กล้าถาม
มาก ลดเลี้ยวไปมา ไม่นานก็เดินเข้าไปในตรอกเจียบสงบแห่งหนึ่ง
ตรอกแห่งนี้ด้านข้างเป็นศาลเจ้าที่เก่าโทมม ไม่มีคนมากกราบไหว้บูชาแล้ว
บริเวณนี้จึงไม่ค่อยมีคน

เขาเพิ่งจะเข้าไปซื้อหม่าอี้ก็ฉลุออกมาจากด้านหลังรูปปั้น ดิ่ง
โยแมงมุมบนหัวออก สีหน้าหมดความอดทน "เจ้ามาซ้ำจริงๆ"

หลิวผิงฉีกยิ้มพูด "ถูกบัณฑิตพวกนั้นรังด้วชวนดื่มหลายจอก แต่
ไม่เสียเวลาเปล่า คำพูดข้าพวกเขารับฟังเข้าไปแล้ว"

ภายนอกเขากับชื่อหมาอู่เป็นศัตรูคู่แค้นกัน มีอาจติดต่อกันโดยตรง ในโรงเตี๊ยมในเยี่ยงเจิงผู้คนพลุกพล่าน ต้องอาศัยเฉาพีส่งข่าวแต่คำพูดบางอย่างแม้แต่เฉาพีก็ต้องปิดบัง ดังนั้นพวกเขาจึงได้แต่พบกันในสถานที่ลับตาคนในเมือง

ชื่อหมาอู่ถาม "ความคืบหน้าเป็นอย่างไรบ้าง"

หลิวผิงตอบ "ราบรื่นมาก แม่นางเร็นเข้าไปในจวนสกุลหยวนแล้ว ป้ายพกผ่านทางก็ได้มาแล้ว เมื่อครู่ข้ายังคุยกับซินผีครู่หนึ่ง เขาบอกว่าจะพิจารณา"

ชื่อหมาอู่ส่งเสียง "อืม" คำหนึ่ง "ทางข้าเตรียมพร้อมพอสมควรแล้ว แต่เจ้าจะไม่พิจารณาข้อเสนอของข้าจริงๆ หรือ ขว้างหินก้อนเดียวได้นกหัวด้วเสียวะ" เขายื่นนิ้วทั้งห้าออกไปโบกไปมาตรงหน้าหลิวผิง

หลิวผิงก็ตรึมฝีปาก ยังคงสายหน้าอย่างยืกราน "ไม่ได้ จังต่าเรื่องนี้ข้าไม่มีทางตกลง"

"หากสังหารเฉาพีในเมืองเยี่ยงเจิงจะเป็นประโยชน์ต่อราชวงศ์ฮั่นมาก" ชื่อหมาอู่โน้มหน้าอย่างไม่ยอมแพ้ ถึงขั้นลืมวางท่าเหมือนยามปกติตอนที่เขาวางกลยุทธ์นี้ก็บอกหลิวผิงแล้วว่าถือโอกาสสังหารเฉาพีได้เฉาพีเป็นบุตรชายสายตรงของเจางง ป้ายความผิดนี้ไปให้หยวนเซาทางเลือกต่อจากนี้ย่อมมีอีกมาก มีพื้นที่ขยับขยายได้อีกเยอะ แต่หลิวผิงไม่เห็นด้วยมาตลอด เรื่องนี้ทำให้ชื่อหมาอู่ร้อนใจเล็กน้อย

"เจ้าคนคร่ำครึ เจ้าแบกรับหน้าที่ในการฟื้นฟูราชวงศ์ฮั่นอยู่ อย่าได้มาให้ความเมตตาเยี่ยงสตรี!" ชื่อหมาอู่พูดเสียงขุ่น

หลิวผิงหลับตา ยามนี้สิ่งที่ผุดขึ้นในหัวคือมือที่เฉาพียื่นเข้ามาช่วยเหลือเขาในแม่น้ำหวงเหอ ในฐานะบุตรชายของศัตรูทางการเมือง หลิวผิงยอมรับว่าการตายของเฉาพีมีคุณค่ามากทีเดียว แต่เด็กคนนี้

เดินทางมายังสมรภูมิตกั่วเพราะไ้ว่วางใจตน ทั้งยังช่วยชีวิตตนไว้ใน
ช่วงเวลาวิกฤต สำหรับหลิวผิงการทำเช่นนี้ไม่ใช่การโจมตีศัตรู แต่เป็น
การหักหลังสหาย ทางเลือกเช่นนี้ไม่ใช่หลักการของเขา

"เขาพิยังมีคุณค่ากับพวกเรา" หลิวผิงเอ่ยปากซ้ำๆ เล่าเรื่องของ
เงินมาให้ฟัง

ชื่อหมาอี้ฟังจบสีหน้ายังคงขุ่นเคือง แต่พริบตาเดียวก็เก็บโทสะ
กลับไป ดีดนิ้วอย่างคล่องแคล่ว รอยยิ้มผ่นคลายกลับคืนมา "ที่เจ้าพูด
ก็มีเหตุผล หากเขาพิควบคุมเงินมาได้ย่อมเป็นประโยชน์ต่อแผนการของ
พวกเราอย่างยิ่งवाद"

ครั้งนี้กลับเป็นหลิวผิงที่สงสัย พี่น้องของเขาคนนี้เวลาโมโห
หมายถึงพายุฝนกำลังจะมา แต่เวลาเขาผลิยิ้มออกมาอย่างไร้สาเหตุ
กลับหมายถึงหายนะที่ร้ายแรงยิ่งกว่า

"มาเถอะ พวกเรามาคูยรายละเอียดกัน" ชื่อหมาอี้ไม่เปิดโอกาสให้
หลิวผิงได้สงสัยด้วยซ้ำ เร่งตั้งเขาให้นั่งขัดสมาธิและเริ่มพูดไม่หยุด

หลิวผิงไม่สะดวกจะขัดคำพูด ได้แต่รับฟังอย่างอดทน ข้อสงสัยนั้น
จึงไม่มีโอกาสเอ่ยออกมาเสียที

ชื่อหมาอี้พูดด้วยสีหน้าปกติธรรมดา แต่ในหัวกลับวาดภาพอีกภาพ
ที่ต่างออกไป เขากับหลิวผิงมีจุดหนึ่งที่คล้ายคลึงกัน

ไม่มีทางทำร้ายพี่น้องของตัวเองเด็ดขาด เพียงแต่อะไรที่เรียกว่า
ทำร้าย อะไรที่เรียกว่าช่วยเหลือ ความเข้าใจของทั้งสองแตกต่างกันไป
เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

วันนี้ผู้คนในจวนสกุลหยวนส่งเสียงดังจอบแจ ทุกคนต่างยุ่งง่วนกับ
งานเลี้ยงฉลองวันเกิดหลิวซื่อ เดิมทีหลิวซื่อบอกว่าแนวหน้ากำลังทำศึก

ไม่จำเป็นต้องจัดงานใหญ่โต แต่นางรำที่ชื่อเตียวฉวนผู้นั้นในหัวมีความคิด
สร้างสรรค์ต่างๆ นานา นางไปเดินนอกเมืองเยี่ยเฉิงรอบหนึ่ง เชิญนักแสดง
ที่เป็นชาวบ้านมาราวสองร้อยคน จัดลานขนาดเล็กยี่สิบกว่าลานทั้งใน
และนอกจวนสกุลหยวน

นักแสดงเหล่านี้บ้างเต๋นระบำตัวอ่อน บ้างตีกลอง ยังมีบางส่วน
แสดงปาทีและบังคับสัตว์ มีคนที่มาจากดินแดนตะวันตกแสดงการกลิ้งไฟ
ด้วย แต่ละคนต่างแสดงทักษะความสามารถอันน่าตื่นตาตื่นใจ ทุกลาน
จะมีการแสดงสามวัน ภายในสามวันนี้ผู้ที่อาศัยอยู่ในเยี่ยเฉิง ขอเพียง
เอ่ยคำพูดอวยพรที่เป็นมงคลล้วนมารวมตัวกันหน้าจวนสกุลหยวน
เพื่อชมการแสดงรอบนอกได้...แน่นอน การแสดงที่น่าสนใจอย่างแท้จริง
ล้วนจัดอยู่ภายในจวน มีเพียงแขกที่มาอวยพรเท่านั้นที่ได้รับอนุญาต
ให้เข้าไป

นักแสดงเหล่านี้ตอนอยู่นอกเมืองล้วนเป็นชาวบ้านที่อดอยาก
ส่วนชาวบ้านในเยี่ยเฉิงน้อยครั้งที่จะได้เห็นงานเฉลิมฉลองที่อนุญาตให้
ทุกคนมีส่วนร่วมได้ การเอ่ยคำอวยพรคำหนึ่งไม่เสียหายอะไร ทุกคน
ต่างพากันไปชมความครึกครื้น วันเกิดของประมุขหญิงสกุลหยวน
ขุนนางทุกระดับไม่มีใครไม่กล้ามา ดังนั้นงานฉลองวันเกิดครั้งนี้จึง
คึกคักอย่างยิ่ง มีหน้ามีต้ายิ่งกว่าครั้งไหนๆ อีกทั้งค่าใช้จ่ายยังไม่สูง
สร้างความเบิกบานใจให้หลิวซือมาก ชมเตียวฉวนไม่หยุดว่าเป็น
ผู้มีความสามารถโดยแท้

ท่ามกลางเสียงเอะอะจ้อแจ่นี้เส้นเพยถือจอกสุรา ย่ำเท้าด้วย
สีหน้าไร้อารมณ์ ทิวทัศน์รอบด้านกระตุ้นความสนใจของเขาไม่ได้เลย
ทั้งยังไม่มีใครกล้าเข้ามารบกวนผู้ปกครองสูงสุดของเมืองเยี่ยเฉิงผู้
พูดตามตรง สถานการณ์เช่นนี้มีแต่จะทำให้เขาว่างุ่นใจ สองวันนี้

เยี้ยเจ๋งที่เครื่องขรีมกลายเป็นตลาดสดไปแล้ว ชนชั้นต่ำกล้าเดินเหินไปมา
ทุกหนแห่งอย่างอิสระ หากไม่ติดที่ต้องเกรงใจหลิวซื่อป่านนี้เส้นเพย
สั่งยุติงานฉลงนนี้ไปแล้ว

"บัณฑิตจงหองที่ซื่อหลิวเหอผู้นั้น เมียปาวของเขาพอมือมีมืออยู่บ้าง
จริง" เส้นหวงหลานชายของเส้นเพยเดินอยู่ข้างผู้เป็นอา กวาดตามองไป
รอบด้านอย่างตื่นเต้น

เส้นเพยหัวเราะหยัน "ฮี้ บัณฑิตจงหองอะไรกัน ก็แค่คนที่
ใช้เมียเป็นใบเบิกทางเท่านั้น คนประเภทนี้มีแต่ผู้ช่วยซินเท่านั้นละ
ที่ให้ความสำคัญ ใช่แล้ว หวงเออร์ ซ้าได้ยินว่าเจ้าส่งคนไปจัดการซุง
ของเขา สูดทำยลวงเกินรถม้าของเงินฟูเหรินเข้า"

เส้นหวงสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย ได้แต่ยอมรับ เส้นเพยไม่โกรธอะไร
เพียงเอ่ยเตือนเสียงเรียบ "วันหน้าจะทำอะไร ถ้าไม่ทำคือไม่ทำเลย
ถ้าจะทำได้ต้องทำให้ถึงที่สุด อย่าปล่อยให้คนอื่นจับจุดอ่อนได้ ครั้งนี้
หากไม่เพราะจิ้งต๋าลงมือรวดเร็วซ้ายอมต้องเปลืองแรง"

"ท่านอาสั่งสอนถูกต้องแล้วขอรับ" เส้นหวงรับคำอย่างว่าง่าย
ถือโอกาสนี้ซั้บเหงื่อเย็นไปด้วย

"ตอนนี้เจ้าอย่าอยู่ในเยี้ยเจ๋งเลย บัดนี้สองทัพเผชิญหน้ากันอยู่ที่
กวนตู้ รอไว้ถึงเวลาส่งเสบียงกรุงอาวุธชุดต่อไป เจ้าติดตามกองทหาร
ไปด้วย หาประสบการณ์ในสนามรบบ้าง วันหน้าเมื่ออยู่ต่อหน้านายท่าน
จะได้มีผลงาน"

"กำลังทหารของหยวนกงเป็นฝ่ายได้เปรียบ ไฉนจึงไม่โจมตีอีกฝ่าย
ให้พ่ายแพ้ในคราวเดียวเสียเลย" เส้นหวงถาม

เส้นเพยยิ้มตอบ "เรื่องนี้เจ้าไม่เข้าใจเสียแล้ว ตำราพิชัยสงคราม
มีกล่าวถึงกลยุทธ์ไม่รบแต่ทำให้ศัตรูยอมจำนนได้ ตอนนี้หากทำสงคราม

ตัดสินใจแพ้ชนะกับเจ้าอาหฺมาน แม้จะได้รับชัยชนะความเสียหายก็ย่อม ไม่น้อย ยังเป็นการเปิดโอกาสให้พวกที่มักใหญ่ใฝ่สูงรอบด้านลงมือได้ แต่หากถึงเวลาไปอีกสองสามเดือน รोजนเสียบึงอาหารของทัพเจ้า ฎุกใช้หมดสิ้นและพ่ายแพ้ไปเอง ย่อมยึดครองส่วี่ตุ่ได้โดยไม่สูญเสีย กำลังทหาร เก็บพลังของทัพใหญ่ไว้ ทางใต้และทางตะวันตกยังมีโอกาส ได้ใช้"

พูดถึงตรงนี้ เส้นเพยพลันถามว่า "ตอนนี้เถียนเฟิงอยู่ในคุก เป็นอย่างไรบ้าง"

เส้นหรงตอบ "เหมือนเดิม เขาสงบมาก ต่าคนเป็นบางครั้ง"

เส้นเพยตอบ "ดีร้ายอย่างไรเขาก็เป็นตัวใหญ่ของฝ่ายจี้โจว กำลังที่ กระจัดกระจายอยู่ในเยี่ยเฉิงมีไม่น้อย จำไว้ว่าเรื่องอาหารการกินต้องดูแล อย่างดี แค่มิ่อนุญาติให้ติดต่อกับใครเท่านั้น" พูดจบเส้นเพยก็เอ่ย ความคิดในใจออกมากะทันหัน "บัดนี้เถียนเฟิงถูกกักขัง จวีโช่วสูญเสีย ความโปรดปราน ฝ่ายจี้โจวอยู่ในช่วงขาดผู้นำ หากกวนตุ่ได้รับชัยชนะ ฝ่ายหนานหยางของพวกเราย่อมผงาดขึ้นโดยสมบูรณ์"

ขณะสองคนกำลังคุยกันพลันเห็นชื่อหม่าอี้เดินเข้ามา ชื่อหม่าอี้ เห็นอาหลานสกุลเส้นแล้วจึงรีบเข้ามาคารวะ เส้นเพยผลิยิ้มอย่างหาได้ ยากยิ่ง "จั่งต้า ไฉนเจ้าจิ้งวี่งมาคุดของจำพวกนี้ได้"

ชื่อหม่าอี้ตอบว่า "ข้ามาอวยพรวันเกิดหลิวฟูเหริน กำลังจะกลับ พอดี"

แม้ชื่อหม่าอี้จะเป็นชาวเหอเน่ย์ แต่เส้นเพยชื่นชมเขามาก มักเรียก มาสนทนาด้วยบ่อยๆ ปฏิบัติต่อชื่อหม่าอี้เสมือนเป็นชาวจี้โจวคนหนึ่ง เส้นหรงก็สนิทสนมกับชื่อหม่าอี้มาก โดยเฉพาะหลังจากที่ชื่อหม่าอี้ ช่วยฆ่าปิดปากอันธพาลพวกนั้นให้เส้นหรงยิ่งเคารพนับถืออีกฝ่าย

ขณะสามคนพูดคุยเรื่อยเปื่อยชื่อหมาอ้อปลิ้นถามขึ้นว่า "ได้ยินว่า
เพื่อนงานเลี้ยงวันเกิดครั้งนี้ได้ทำตั้งใจเห็นชอบสารเข้าเมืองหลายร้อยฉบับ?"

เสียนเพี้ยตอบ "ใช่แล้ว ล้วนเป็นพวกคนเร่ร่อนที่นางรำที่ชื่อ
เดี่ยวฉานผู้นั้นรับมาจากนอกเมือง ครั้งนี้หากไม่เพราะงานเลี้ยงวันเกิด
ของหลิวฟูเหรินพวกเขาไม่มีสิทธิ์เข้าเมืองแน่นอน"

"เสมียนของท่านอายุขง่วนกับเรื่องนี้ตั้งครั้งก่อนคืน" เสียนทรงยิ้มพูด
"ความลำบากของท่านนับว่าคุ้มค่า งานครั้งนี้จัดอย่างครึกครื้น
หลิวฟูเหรินเองก็ดีใจมาก" ชื่อหมาอ้อกวาดตามองลานแสดงซ้ายขวา
พูดอย่างอารมณ์ดี "ก่อนหน้านี้ไม่เคยสังเกตเลยว่าละแวกเมืองเยี่ยเจิง
ของพวกเราจะเป็นแหล่งรวมพยัคฆ์ข่มข้อน*"

เสียนเพี้ยฟังแล้วสีหน้าขมขื่นลงทันที คำพูดนี้ของชื่อหมาอ้อแฝง
ความหมายลึกซึ้ง

คนเร่ร่อนพวกนี้ร้ายรำและเล่นปาก็ได้ แต่ในเยี่ยเจิงไม่มีใครรู้เลย
เช่นนั้นบางทีคนเร่ร่อนพวกนี้อาจมีทักษะพิเศษอื่นๆ ก็ได้ เยี่ยเจิง
ยิ่งไม่มีทางรู้ บัดนี้คนหลายร้อยคนที่ไม่รู้ภูมิหลังเหล่านี้มาเคลื่อนไหว
อยู่ใจกลางเมืองเยี่ยเจิง...จวนสกุลหยวน

หากคิดต่อไป...เสียนเพี้ยรู้สึกสั่นสะท้านทั้งที่ไม่หนาว
เวลานี้เขาเห็น 'หลิวเหอ' ถูกพวกหลอว์กับหลิวอ้อหอมล้อมเดินเข้ามา
นอกจวนมีคนกลุ่มใหญ่ยืนอยู่ ล้วนเป็นข้ารับใช้ของบัณฑิตจากท้องถิ่น
ต่างๆ สีหน้าของเสียนเพี้ยย่ำแย่กว่าเดิม

"วันนั้นผู้ช่วยชินมาหาข้า บอกว่าโรงเตี๊ยมในเยี่ยเจิงไม่เพียงพอที่จะ
รองรับคนอีกแล้ว จึงเสนอให้ย้ายบัณฑิตที่ไม่ได้มาจากจิตใจออกไป จังต่า
ข้อเสนอนี้เจ้าคิดเห็นอย่างไร"

* พยัคฆ์ข่มข้อน หมายถึงคนเก่งกาจมากสามารถที่ร่างกายปะปนกับคนทั่วไป ไม่แสดงตัว

ชื่อหมาอืดตอบ "ซินเซียนเซิงเป็นคนดีเพียงแต่อ่อนแอเกินไป ทว่าเรื่องนี้จัดการได้ บัณฑิตพวกนั้นเล่นสนุกตี๋มสุรากันทั้งคืน สร้างเสียงอึกทึกจนรอบด้านไม่สงบ บัณฑิตจากจีโจวบนมานานแล้ว อีกอย่างคือแทนที่จะให้สองฝ่ายพักรวมกัน มิสู้แยกพวกเขาออกจากกัน เยี้ยเจิงแบ่งเมืองเป็นเก้าใหม่ ปกครองอย่างเป็นระเบียบ ประชาชนต่างอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ของตัวเอง นี่เป็นตัวอย่างที่ดี"

เสิ่นเพี้ยเจียบไม่พูดจา ชื่อหมาอืดเห็นสีหน้าของเสิ่นเพี้ยแปลกไป จึงรีบขอขมา เสิ่นเพี้ยโบกมือเป็นการบอกว่าเขาไม่ได้พูดอะไรผิด เสิ่นเพี้ยเทสุราก็เหลือในจอกลงบนพื้นแล้วโยนไปที่อกของเสิ่นหรง บอกว่าข้ายังมีฤทธิ์อื่นขอตัวก่อน จากนั้นหันหลังจากไป ทิ้งเสิ่นหรงที่จับต้นชนปลายไม่ถูกกับชื่อหมาอืดที่มีสีหน้างุนงงไว้ด้วยกัน

ต้องคั้นน้ำออก จากเมืองเยี้ยเจิงแห่งนี้เสียหน่อยแล้ว*

เสิ่นเพี้ยคิดพลางเร่งฝีเท้า เขาเดินผ่านเพิงเล็กเจียบสงบแห่งหนึ่งแต่ในใจเต็มไปด้วยความคิด จึงไม่ทันสังเกตว่าในเพิงเล็กแห่งนี้เฉาพีสวมหมวกสูงกับสายรัดเอวกว้าง ใบหน้าผัดแป้งสีขาวเล็กน้อย นั่งอยู่หน้าพิณเจ็ดสายอย่างแข็งทื่อ

การจัดแสดงในงานเลี้ยงครั้งนี้เร็นหงซางจัดเพิงเล็กแยกจากส่วนอื่นๆ ให้เฉาพีเป็นพิเศษ ตั้งชื่ออย่างน่าฟังว่า 'หอบรรเลงพิณ' นำเสียดายที่ของสิ่งนี้สูงส่งเกินไป ผู้รู้ทำนองมีน้อย ทุกคนให้ความสนใจกับการแสดงปาหี่และนางรำพวกนั้นมากกว่า ดังนั้นเวลาส่วนใหญ่เพิงแห่งนี้จึงเจียบสงบเป็นพิเศษ เฉาพีตั้งใจทีเดียว เขาอยากให้มีใครมาที่นี่สักคนด้วยซ้ำ ภารกิจที่เร็นหงซางกับหลิวผิงมอบหมายให้เขาช่างเหลวไหลจริงๆ เขายินดีตามสี่ออกไปฆ่าคน แต่ไม่เอายกมานั่งบั่นท่า

* น้ำ โนที่นี้หมายถึงสิ่งทีปลอมปนเข้ามา คั้นน้ำออกจึงหมายถึงการคัดเลือกของปลอมออก

เป็นปัญญาชนอยู่ตรงนี้

เฉาพีฟังเสียงอะอะจ้อแจจจากที่ไกลๆ ขณะวางสองมือบนพิน
อย่างเบือนหน้าย ใช้ฝ่ามือสะกิดสายพินเบาๆ

สายพินสั้นสะเทือนนิดๆ ความรู้สึกจึกจึ้นนั้นสร้างความรื่นรมย์
ให้เขามาก ขณะกำลังเคลิบเคลิ้มเสียงใสกังวานของสตรีคนหนึ่งพลัน
ดั่งขึ้นข้างหู

"นี่เจ้ากำลังเกาพินบรรเลงเพลงหรือกำลังเกาส่วนที่คันกันแน่"

เขาหันมองไปตามเสียง เห็นนอกเพิงมีเด็กสาวตาโตหน้าผากกว้าง
คนหนึ่งยืนอยู่ ด้านหลังมีสาวใช้สองคนตามติด

นางกับเฉาพีสบตากันแล้ว สองฝ่ายต่างตะลึงงันไป

"ที่แท้...เป็นเจ้า?" เด็กสาวเลิกคิ้วข้างหนึ่ง สีหน้าประหลาดใจ
เฉาพีจำได้เช่นกัน นางก็คือแม่นางน้อยที่ถูกกดทับอยู่ใต้รถม้า...เงินมี
ภรรยาของหยวนซี พอเฉาพีคิดถึงภารกิจของตัวเองก็อดกลืนน้ำลายไม่ได้
จิตใจกระวนกระวายเล็กน้อย

เงินมีก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว พิจารณาเฉาพีอย่างสนใจ "วันนั้น
ข้ายังคิดว่าเจ้าเป็นขอทาน...ที่แท้เป็นนักบรรเลงพินหรือ" นาง
กวาดตามองไปรอบด้าน จูปากหลายที "ข้ายังมีเพิงเป็นของตัวเอง
แสดงว่าทักษะการดีดพินของเจ้าต้องเยี่ยมยอดมากแน่ๆ"

เฉาพีจ้องหน้านาง พุดไม่ออกชั่วขณะ ครั้งก่อนเหตุการณ์เกิดขึ้น
กะทันหัน ไม่ทันได้พิจารณาให้ละเอียด บัดนี้พิจารณาให้ละเอียด
จึงพบว่าเงินมีกับผูโง่แค้นคิ้วตาคคล้ายคลึงกันเท่านั้น แต่ลักษณะ
กลับแตกต่างกันมาก ผูโง่ในความสูงสง่ามีแววกังวอล แต่เงินมีกลับ
ให้ความรู้สึกเหมือนลูกกวางที่วิ่งอยู่ในทุ่งหญ้า แข็งแรงปราดเปรียว
เปี่ยมด้วยชีวิตชีวา

เงินมีถูกเจ้าพี่จ้องจนรู้สึกขัดเขิน จึงกำดริมฝีปากร้องเสียงดัง "นี่!"

เจ้าพี่ถึงรู้สึกเหมือนตื่นจากฝัน ดิ่งสายตากลับมา เงินมีถาม
"ข้าถามเจ้าอยู่ ตกลงเจ้าคิดพินเป็นหรือไม่"

เจ้าพี่คิดถึงหน้าที่ของตัวเองแล้วจึงจัดหมวกสูงให้ดี ผงกศีรษะ
ด้วยท่าที่หยิ่งทะนง เขาสังเกตเห็นว่าหลิวจีไม่ได้ตามนางมา แต่
สองสาวใช้นั้นกลับตามติดเป็นเงาตามตัวจึงรู้สึกประหม่าเล็กน้อย

เงินมีเอามือไหล่หลังเดินเข้าไปใกล้อีกสองสามก้าวอย่างสนใจ
นางก้มหน้ามองพินและใช้ปลายนิ้วขาวกระจ่างสัมผัสตุ๋ก่อนเงหน้าพูด
"เช่นนั้นลองดีดีให้ข้าฟังสักเพลงซิ เจ้าดีดีเพลงอะไรได้บ้าง"

เจ้าพี่ลอบถอนหายใจกับตัวเอง พยายามสั่งให้ตัวเองบันทึก
บันทึกตสูงส่งที่สุขุมเยือกเย็นออกมา เอ่ยคำสามคำออกมาเรียบๆ
"หงส์วอนรัก"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624881.html>